

mill. \$, og deres import fra alle udviklingslandene var faldet med 55 mill. \$.

Den sovjetiske repræsentant (Lavrichenko) bestred, at de kommunistiske lande var autarkiske stater i lukkede økonomiske samfund, og sagde, at Sovjetunionen handlede med mange underudviklede lande. De socialistiske lande ville fortsat udvikle deres handel, og deres handel med udviklingslandene var steget til det ottedobbelte. Det var Sovjetunionens opfattelse, at handelen var en afgørende faktor, som fortjente megen opmærksomhed.

Under debatten omtaltes også problemer som liberalisering af handelspolitikken, stabile valutaer, landreformer, hvorunder endnu eksisterende feudalsystemer skulle afskaffes, og også afskaffelse af kolonialisme og spørgsmålet om rustningernes indvirkning i økonomisk henseende blev omtalt.

Om bistanden til udviklingslandene sagde den norske repræsentant bl. a., at udlandshjælpen ville blive en regelmæssig bestanddel af det nordiske samarbejde.

I en tale til 2. komité om levnedsmiddelprogrammet udtalte generaldirektøren for FAO (Sen) sin glæde over, at plenarforsamlingen sidste år havde givet sin støtte til FAOs antihungerkapagne, hvortil der i øvrigt henvises i resolutionen om oprettelse af en levnedsmiddelfond. Han forklarede i øvrigt udviklingssynspunktet i forbindelse med dette projekt således: udviklingsprogrammerne medfører en højere investering og sædvanligvis en indkomststigning, som igen medfører større efterspørgsel efter forbrugsvarer og navnlig levnedsmidler. Under udviklingslandenes vilkår tager det tid at forøge landbrugsproduktionen. En større efterspørgsel kan da forårsage en inflation, eller at de knappe valutabeholdninger ikke anvendes til indførsel af kapitalgoder. Begge dele modvirker den økonomiske udviklingspolitik. I den udstrækning, efterspørgslen kan imødekommes ved anvendelsen af overskudsbeholdningen, sikres det økonomiske fremskridt i udviklingslandene.

Under behandlingen af levnedsmiddelfonden i komiteen var eksportlande som Australien, New Zealand og Argentina betænkelige ved planens konsekvenser og medvirkede sammen med Frankrig til at få understreget det midlertidige i for-

anstaltningen samt det humanitære synspunkt ved bekæmpelsen af hungersnød, der er FAOs udgangspunkt. Udviklingssynspunktet blev især støttet fra amerikansk side.

Behandlingen i plenarforsamlingen af resolutionerne.

Om aftenen den 19. december behandlede plenarforsamlingen samtlige økonomiske emner.

Resolutionen om FNs kapitaludviklingsfond blev vedtaget med 73 stemmer for, 3 imod, og 9 afstod. De 3 lande, der stemte imod, var De Forenede Stater, Storbritannien og Frankrig. Blandt de lande, der afstod, var Australien, New Zealand og Canada.

Resolutionen om den internationale handels betydning blev vedtaget med 89 stemmer.

I plenarforsamlingen fremsatte den philippinske repræsentant på Colombias, Liberias, Mauritanis, Panamas, Thailands og egne vegne et ændringsforslag, som gik ud på, at generalsekretæren hos medlemsstaterne skulle undersøge muligheden for afholdelse af en international konference om handelsproblemer, navnlig med hensyn til råvaremarkederne, og eventuelt modtage forslag fra dem til en dagsorden. Dette ændringsforslag blev vedtaget med 59 stemmer for, deriblandt de nordiske lande, 11 imod (østblokken og Cuba), medens 18 afholdt sig fra at stemme.

Resolutionen om planlægning af økonomisk udvikling vedtoges enstemmigt.

Resolutionen om decentralisation af FNs økonomiske og sociale virksomhed og styrkelse af de økonomiske regional-kommissioner blev vedtaget enstemmigt.

Resolution (I) om et udviklingstiår under FNs auspicer med et program for internationalt økonomisk samarbejde blev enstemmigt vedtaget.

Resolutionen om fremskyndelse af tilførslen af kapital og teknisk bistand til udviklingslandene blev vedtaget med 82 stemmer.

Resolutionen om FNs virksomhed ved industriel udvikling vedtoges med 91 stemmer.

Resolutionen om patenters betydning for teknologisk fremgang i udviklings-